

1. årg.

Fortsættelse fra nr. 4.

Dette kunne vel være nok. Resten av artikkelen er i samme stil, dog blannet opp med en del som virkelig røper en viss på realiteter be-
grunnet anerkjennelse av den norske soldat: hans skiferdighet, hans
ypperlige skyteferdighet. Pointet understrekes bare enn mere: det var
så å si verdens best utrustede hær som de tyske skarve bataljoner måt-
te slå ned på uimotståelig tapperhet, ombrust av helteglorie og...
ja kort sagt. Det blir for latterlig å sitere mer.

Sammenlign dette vrøvl på realitetene. Vi hadde ikke mobili-
sert. Vi begynte lenge etter at fienden sto i landet. Vi ble tatt i
mørket og uten krigserklæring, det er det som kalles ridderlig.
Vi hadde ikke fly omtrent (det har denne herre, som kanskje tilhører
"Luftwaffe" glemt), vi hadde ikke sett en tank, mistet alt vårt ar-
tilleri i overrumpligskampene, mistet alt vi hadde av festninger på
Bølørne nær (holdt 2 dager) og Hegre, som var nedlagt, men ble for-
søkt gjort brukbar og holdt til 5. mai, hadde mistet alle våre hoved-
depoter, fikk landsforrederens demobiliseringsordre mens de fleste
gjorde seg istand, opplevet tyske fly over regimentsplassene og hø-
rte fiendens radio i alle våre egne stasjoner, eiet ikke håndgrana-
ter, hadde ikke nok mat, klar, biler, bensin, ammunisjon, mistet
Kongsberg etter fire fem dager og Raufoss etter 14 - kort x sagt,
hadde ingen annen forutsetning for å ta kampen opp enn nordmennenes
gamle gode instinkt: vilje til å verge seg mot svineriet, forraderiet
og det natlige angrep og den tvangsmessige gleichschaltung med stor-
rummet.....og sammenlign så dette med hvad en tysk løytnant får lov
å vri seg til å si i et blad som ellers hevder å ha en viss saklig
standard.

Mange andre sitater kan gis. Det er forfattere som oppfinner
norske styrker og regimente og krigsskip som aldri har eksistert.
Når man har lest dette bør man pånytt holde seg for øye den hensikt
hvori det er skrevet: nemlig den å forherlige de tyske tropper.
Jo sterkere den norske motstand var, desto sterkere og tapperere var
altså tyskerne. Vær oppmerksom på at dette forhold hvis en tysk sol-
dat en gang begynner å fortelle at nordmennene var svært bra og dyk-
tige.

Propagandaløytnanten har dog skutt så meget over målet at han og hel-
le den tyske propaganda blir latterlig. Mange sitater vil være ver-
difullt å ha til bevisning av det som skjedde og som eksempel på
hvor lavt ned lavmålet kan komme.

Ellers er det andre som gir ham en høy gang. Det er forfatte-
re som oppkonstruerer både panserskip og regimente der hvor det tr-
trenges. Til disse forfattere hører for eksempel Kurt Marek som
etter Narvikkampene skrev en føljetong i Berliner Illustrerte om
sine opplevelser. Etter at han har skildret senkningen av "Eidsvoll"
og "Norge" skriver han i nr. 32, 1940: Forøvrig var det to små
panserskip tilbake, av hvilke det første heiste det hvite flagg, og
det annet gjentagne ganger skjøt på oss, dog uten å treffe. En tap-
per, men likeoverfor våre jagere fullstendig tåpelig handling.
Våre jagere svarte med et eneste skudd av vår 12.7 sm.s kanon - ski-
bet brakk sammen og sank øyeblikkelig.
Den samme forfatter gjør ære på Alta Bataljon. Vi vet at den hjem-
pet glimrende, men at den skulle bli tatt for et helt regiment had-
de vi neppe ventet:

Man sier at kampen (om malmbanen) ble ført mot Alta regiment
som er satt sammen av underoffiserer og offisersaspiranter, en tap-
per tropp som forstod kunsten å slåss.

- 2 -

~~De var alle manige soldater i Alta bataljon. De kunne godt bli tatt for befall alle sammen tydeligvis.~~

Dette var litt om den tyske vurdering av det norske forsvar - som også gir en klar forståelse av hvor sterkt vår fiende har følt vår motstand. La oss så se på en del andre punkter av interesse. Og siden det forrige moment var den norske motstand, kan det kanskje være på sin plass å si litt om de tyske tap.

De tyske tap i Norge.

Den 14. juni 1940 ble det fra den tyske overkommando gitt en samlet fremstilling av felttoget i Norge. Den ble avsluttet med nedestående tapsliste:

Falne.....1317
Sårede.....1604
savnet på sjøtransporter eller på annen måte.....2375

Hvorledes denne melding ble mottatt i Tyskland vites ikke. I Norge ble den mottatt med et bredt flir. Og man dro følgende konsekvens: Når det var nødvendig å lyve så meget, må tapene virkelig ha vært alvorlige.

Det har de også vært. Tallrike rapporter som i hemmelighet er kommet fra norske sykehus og lasarettar har gitt visse oppgaver over de tyske sårede. Disse rapporter er pålitelige - hvilket i almindelighet ikke ikke de rapporter er som stammer fra rykter om hvad noen har fortalt som selv har vært med. Det er alltid vanskelig å bedømme fiendens tap: man vet ikke hvem som er drept, hvem såret og hvem som bare har høvet seg i dekning. Det er imidlertid ingen av disse kilder vi her skal benytte, men bare de tyske kilder om selve felttoget i tiden til 10. juni. Alle de tap som tyskerne har lidt siden ved flyangrep, ved senkninger osv. skal holdes utenfor, de kan så meget lettere studeres som det i de fleste tilfeller er anledning til å telle gravene etterpå.

Først et eksempel fra tapene ved Narvik. I sin bok "Seeräubertum, Schlachtschiffkampf, Landung in Norwegen" skriver kontreadmiral Friedrich Lützow om de tyske jageres kamp ved Narvik. Han forteller først om jagerne selv: de har mellom 200 og 280 manns besetning. Det var 10 jagerer med ved Narvik, antar vi at de ved angrepet hadde 250 manns besetning, får vi altså en deltagende marinestyrke på 2500 mann. Dertil kommer general Dietls tropper som etter skildringer av hvor tett folk lå stablet sammen, antagelig kan settes til i alle fall 2000 mann. Dertil kom sivile tyskere som var på handelsskibene på Narvik havn og som deltok i kampen (se herom annetsteds), og antagelig gjetter vi ikke feil hvis vi antar at styrken ialt var 5000 mann, derav 2500 marinfolk.

På s. 47 i sin bok skriver admiralen, som, x da han jo er nådd over matrosstadiet må antas å sitte med noenlunde god "inside information" - følgende etter å ha skildret den siste kamp til sjøs på havnen den 13 april, det lykkes tyskerne.... "sich mit den Fahrzeugen in das Innerste eines Fjordarmes zurückzuziehen und sie dort selbst zu versenken, nachdem die Verwundeten geborgen und alle Kampfähigen, zwei Drittel der ursprünglichen Gesamtbesatzungszahl, sicher und mit voller Ausrüstung an Land gebracht worden waren, um nun als willkommene Verstärkung gemeinsam mit den Gebirgsjägern den Kampf fortzusetzen."

Som ovenfor nevnt var det samlede tap av drepte og sårede av alle våpenarter 2921 - iflg. den offisielle versjon. Bare ved denne ene leilighet forteller en tysk admiral oss at av 2500 marinfolk var en tredjedel, 830 mann drept eller såret. Dette skjedde på de fire

første dager av operasjonene på et enkelt sted i Norge. I sitt kommentar umiddelbart etterpå skriver admiralen at man hadde regnet med ofre ofre, nu da de er blitt bragt "er tapet smertelig". Det er ikke lenger tale om små tap. Den tyske admirals beskrivelse tjener også en annen hensikt: den forteller klart og åpent at de tyske matroser reddet seg iland fra jegeren med sin fulle utrustning for å fortsette kampen fra land sammen med "jegerne". Dermed faller et galnsnr. av tysk propaganda helt bort. Tyskerne har nemlig utnyttet det faktum at engelsmennene skjøt på de tyske matroser under flukten fra jegerne gjennom vannet. Å skyte på folk som overgir seg er noe av den simpleste krigsførsel som finnes, så tyskerne hadde her et godt argument som deres egen admiral tar bort. Matrosene var fremdeles kjempende tropper, var ikke vergeløse, hadde ikke overgitt seg. Enhver militærmakt ville gjort det samme, kanskje ikke den norske fordi vi ikke riktig visste hvad krig var, men gikk rundt og var humane mens våre byer ble bombet.

De tyske bøker slår hverandre ofte selv på munnen. Like ofte kommer de imidlertid med selvmotsigelser innen samme bok, ja på samme side. En av bøkene, "Kurs Norwegen" av Frits Lister særlig rik på denslags bommerter, særlig i forbindelse med skryt. På s. 170 kalles de tyske tropper ved Narvik for "das klein deutsche Häfchen" - i avslutningsberetningen heter det "die klein, heldenhafte Schar" - men på s. 172 tales det om kommandore Bonte "auf den die Augen tausender jungen Soldaten blickten". Tusener er litt mer enn en liten skare, i særdeleshet som de norske tropper ved Narvik bestod av noe mer enn en bataljon mann, bortsett fra panserskipenes besetning som øyeblikkelig fant sin død i bølgene. De var ikke særlig tapre visstnok, de var bare tåpelige som gjorde motstand.

Kampen om Oslofjord.

Om disse kamper er det skrevet meget i den tyske presse og i de tyske bøker. Av dem fremgår det at de var en meget stor eskadre som stovnet inn i Oslofjorden natten til 9. april. Og det fremgår med all ønskelig tydelighet at det ikke var alle som kom frem - eller som kom ut igjen. Av store skib som var med nevnes i forskjellige bøker "Blücher", "Lützow" (ex "Deutschland") og "Emden". Blücher ble senket, "Emden" kom inn til kornsiløen med meget store skader, "Lützow" ble også alvorlig truffet. Om dette siste har man ikke hørt noe i kommunisene. Men det står på s. 108 i "Die Kriegsmarine erobert", skrevet av vaktoffiseren på slagskipet:

Også på "Lützow" kan man nu inntegne de første alvorlige treffere.....

Tror man at vaktoffiseren ville kalle det alvorlige treffere hvis ikke skaden hadde vært stor og mange var blitt drept? Også i et par småhefter som nærmest er utgitt for barn kan man lese om tapene. En matros forteller således rystende ting fra de mindre krigsskips kamp ved Horten, hvorledes likene på hans båt ligger strødd omkring. Dette finnes i heftet "Durch und nach Oslo" hvor det også finnes følgende skildring som er av den art at det nesten må gjengis for at man skal tro det. Hftet er nr. 42 i "Kriegsbüchereider deutsche Jugend" og her heter det på s. 20:

Og stadig mere romantisk blir dødsdansen. På vært mellemdekk slår en diger granat inn i gevær - og maskingeveranmunitionen til våre landingstropper og tender den i brand. De djøvelske stikkflammer løser ut en sann hagel av sprengstoffer som rev mangen kamerat til jorden. Denne bok skildrer også noget som er sagt mann og mann i mellom, men som man ikke har visst sikker beskjed om før nu:

Landingsstroppene ble jaget under dekk på "Blücher" selv etter at man var klar over hvor det bar hen. Dette fremgår av en samtale på s.

21: Hvor var egentlig du Karl, da vi fikk torpedoen?

- Tja, hvor skulle nå jeg ha vært? I buken på dette fordømte skibet deres holdt jeg til og kunne ikke finne utgangen.

Videre i samtalen heter det:

To ganger er jeg blitt tilskrekket deroppe at jeg skulle se til å pakke meg under dekk.

Og under dekk var da også en stor del av troppene da skibet gikk ned under den romantiske dødsdans på bølgene.

Men en nesten enda uhyggeligere skildring får vi fra et kapittel av "Blüchers" adjutant, Kurt Zoepfel. Kapitlet er verd å lese, her skal bare siteres følgende som viser noget om tapene de led. På s. 87 står det:

Kampen mot fienden i dets egne skib, mot flammer og inntrængende vann blir stadig vanskeligere. Vel arbeider lokk- og brandmannskapene med iver. Men å trenge frem til brandstedene er umulig. En troffer gikk under dekk inn i en avdeling hvor kameratene fra hæren nettop gjorde seg istand til utskibning og gjorde sine håndgranater skarpe. Det ble intet tilbake av dem.

Mere ord et ikke nødvendig å si for ham - og ikke for oss heller. Dog skal bare slås fastselve de grenser for "Blüchers" tap som man kan regne med. Antar vi at manskapet på en 10.000 tonns krysser er 800 mann og kanskje vel det, og går vi som for jagerne ved Narvik ut fra at den hadde like mange ekstratropper som den selv hadde besetning, så får vi et tall på minimum 1600, antagelig noe mer. Et annet sted i samme bok blir det nevnt at antagelig ca. 1000 mann overlevende til sist var samlet på stranden. Dette tall er antagelig noe for høyt, men godtar vi det, at minimum 600 mann er drept ombord på "Blücher" det ene av de intregende skip. Altså på jagerne ved Narvik inntil 13. april ca. 350 mann såret og drept, på krysseren ved Oslo 600 mann drept. Det blir 1450 mann drept og såret ved bare disse skip og begivenhetene er inntil 13. april - hvilket utgjør temmelig nøyaktig halvparten av alle de drepte og sårede som tyskerne opgir i det hele tatt for hele felttoget. Derved er tapene tilstrekkelig karakterisert. De var større enn tyskerne noensinde hadde drømt om. La oss gjette på at drepte og sårede i alle fall var over 50.000 menn. Det er blitt flere siden. Og for hver dag blir det fler. Det er høye konjunkturer ved norske likkistefabrikker.

Narvik 10. april.

Med hensyn til det som gikk for seg i Narvik er det skrevet spalte-lange artikler og brede tykke bøker. Den største av dem alle er Frits Otto Busch's "Narvik" men det er andre som uttaler seg om det samme emne også.

En del av dette skal vi se på i andre forbindelser, her skal bare omtales en liten del av det hele, nemlig det som dreier seg om begivenhetene den 10. april, ved det første engelske angrep på havnen, etterat tysker hadde besatt den.

Angrepet og hele episoden er utførlig beskrevet av Busch i "Narvik" På dette sted skal ikke siteres noe fra denne bok, men bare henvises til kapitlet om kampen side 152 til 189, og til de kart over

kampens gang som finnes, særlig på s. 184/85. Av kapitlet og kartene fremgår det følgende 2 hovedfakta: Mot de 10 tyske store jagere med tilsammen 50 større kanoner plus eventuelle fly og ubåter som dog ikke synes å ha evnet å gripe inn i striden, sto 5 engelske jagere, bra fartøyer, men ikke så sterke og moderne som de tyske. De kom inn fjorden uten å være meldt på forhånd av tyske observasjonsposser, og ble først "opdaget" etter at det var forsent. Dette er av interesse å notere, det stiller tyskernes bedrift dagen i forveien i et kjøliger lys, man slipper selv det å frykte for at propaganda-skrytet om deres sjømannsdyktighet er riktig. Engländerne klarte det samme, uten skryt. Det var 2. britiske destroyeflotte, H-klassen med fartøylene Hardy, Hunter, Havock og Hostile.

Deres angrep er glimrende. Det er et våget angrep som gjøres på kommandantens eget ordre etter at admiralitetet har frarådet. Jagerne åpner ild på de tyske skib ved kai og i havn før tyskerne har fått sukk for seg. I "Narvik" står det skildret hvorledes man tror det er flyangrep av andre bøker fremgår det at xx to av de tyske jagere er senket før de får tenkt seg om ombord. Tyskerne vil imidlertid ikke innømme en tapper motstand noe. I en beretning i det tyske ungdomstidskrift "Junge Welt" desember 1940 heter det: På må få skyter engelskmennene inn i bukten uten å se et mål. Sekunder etter det engelske ildoverfall svarer de tyske kanoner. Sekundene var mange nok til å ødelegge to tyske jagere. Bladet fortsetter i en nokså pussig sammenstilling: Planløst skyter engelskmennene. -- En jager (tysk) synker truffet av to torpedoer, en torpedo treffer akterskipet til en annen jager, en tredje får alvorlig artillerireffere. Ak -- når denne ild er planløs hvorledes må den da ikke være hvis den virkelig er forberedt.

Artikkelen slutter dette avsnitt slik: Siktbarheten blir bedre. Godt sittende tysk artilleriild skaffer engelskmennene - syv eller otte jagere var det - alvorlige tap. Her heter det altså at det var syv eller otte jagere. Av andre bøker fremgår det som ovenfor nevnt at det var fem - 5 - engelske mot 10 tyske, d.v.s. iflg. andre tyske bøker igjen, en engelsk overmakt. Det er øyensynlig vanskelig å telle. Er det vanskelig for folk flest, så er det spesielt vanskelig for den tyske admiral Lütow som vi gang på gang kommer tilbake til i disse små opsett. Det er en pussig fyr. Det kan igrunnen sies at hvis tåpelig propaganda overhode skader Tyskland idag eller imorgen - så har denne herre alltnu skadet for langt mer enn han som sjøoffiser har gjort Tyskland gagn. Også i dette tilfelle er han ute, ilde ute. For skjønt det er fastslått både i skrift og tale og bilder og skisser, at det er fem engelske jagere med 12 cm. kanoner, som angriper 10 tyske med 12,7 cm.s kanoner, så klarer denne admiral ved hjelp av den alltid uovervinnelige, seierrike, tapre, digre, store stolte tyske krigsmarines absolutt enestående holdning å senke ikke mindre enn seks. Slik står det virkelig på side 32 i boken "Unser Kampf in Norwegen".

Så raser kampen frem og tilbake intil fienden med tap av seks jagere må forlate kampplassen. Av de fem som angrep, senkes seks, hvoretter resten forlater plasson. Det er en admiral som skriver det. I stedet for å tulle slik, er det bedre å gjøre som den tyske hovedkommando når den forfatter sine krigskommuniquéer, nemlig å holde kjæft. Den skrev etter

en kort omtale i kommunikat den 10. følgende under de to til-
 I Narvik har som allerede meldt engelske sjøstridskrefter forsøkt
 å trengte inn i havnen. Ved det resultatrike forsvaret ble tre fiend-
 lige jagere senket og en alvorlig skadet.
 Av dette kommunike skal merkes tre ting. Det står at de "forsøkte"
 å trengte inn i havnen. Ved det resultatrike forsvaret ble det lykkedes
 over all forventning, tross at det var angrep mot en forsvarsberedt
 overmakt dobbelt så stor. For det annet står det sjøstridskrefter.
 Det står ikke at det var fem jagere, det ville gjøre den tyske seier
 for ynkelig. Og for det tredje står det ikke at tyskerne fikk senket
 to jagere, alvorlig beskadiget en og letter beskadiget flere andre.
 Heller ikke at tallrike av de handelskib som lå på havnen og som
 de aktet å ta som gode priser og bruke senere i krigen, ble senket
 like for nesen på dem.

Den 10 april i Narvik er bare en liten episode. Men den forteller
 hvis man leser de tyske skildringer nøyaktig, nok så meget både om
 realiteter og mentaliteter.

X At tyskerne i Narvik allerede fra begynnelsen hadde fly og ubåter-
 til disposisjon, noe de aldri omtaler fordi de ikke klarte å utrette
 noe større og fordi ubåtene antagelig gikk tapt, fremgår av boken
 "Die Kriegsmarine erobert Norwegens Fjorde" s. 319 hvor Leutnant
 zuf See Albers gir den interessante opplysning at engelske flystyr-
 ker den 12. ble meldt over Vestfjorden av en egen ubåt. I Berliner
 Illustriertes artikkelserie om Narvik, forfattet av Kurt Marek, fin-
 nes også foto av en tysk ubåt på Narviks havn den 9. april. Tysker-
 ne laget også egen sjøflyhavn med en gang. S. 332. i ovenfor nevnte
 bok taler korvettkaptein Erdmenger om "ubåter" - det var altså flere.

Momenter til kampen om Narvik.

I mange kretser står den tyske insats ved Narvik som en verdens-
 historisk kamp, som noe av det mest imponerende som er utført av en
 troppeavdeling. Ved første overblikk synes det også som om dette
 kan ha noe for seg. - og heller ikke etter nøye overblikk skal man
 som militær benekte at de tyske tropper der virkelig klarte en mi-
 litær prestasjon.

Men dette bør stilles i sitt rette lys - og det er den ikke blitt
 gjort ved den heseblesende tyske propaganda som har funnet sted.
 Der gir man inntrykk av at troppene sto så å si nakne på norsk jord,
 og bare med sine tørre never klarte de største underverker. En kort
 oversikt kan derfor være på sin plass.

La oss først se på deres utstyr. Her er det oftest antatt at det
 utelukkende dreiet seg om infanteri og marinetropper og at disse
 bare hadde geværer til disposisjon. Dette er helt galt. Tyskerne
 var på forhånd og ble mer og mer godt utstyrt med artilleri. Dette
 fremgår av den tyske propagandalitteratur selv. La oss gå igjennom
 Otto Buschs bok om Narvik og nøkternt se hva som fremgår.
 Først en opplysning på side 35. Bergartilleri ble bragt ombord på
 jagerne. Dette er viktig. En kan gjette på at det mindst var 1 stk.
 skyts på hver jager, det blir minimum 10 kanoner.

For så å ta opplysningene og gi kommentarene ettersom de kommer har
 vi på s. 53 en opplysning om engelske fly som bomber eskadren på
 vei til Narvik. De treffer ikkemen de tyske offiserer er klar over
 at de nå er opdaget og at melding er avgitt. Dette er ganske viktig
 ti det belyser endel av den propaganda mot England som har funnet

sted. Denne melding er muligens årsak til at England dagen etter d.v.s. den 8. april om morgenen gjorde bekjent at den hadde lagt ut miner. Denne melding blir antagelig gitt for å søke å hindre de tyske jageres fremmarsj. Alle hittidige opplysninger tyder på at det bare var en bluff, ingen miner var såvidt vites utlagt og bluffen lyktes heller i ikke. Men denne begivenhet forklarer muligens adskillig av de begivenheter som ellers er dukle.

På s. 68 gis en interessant opplysning. Den engelske jager "Glow-worm" blir opdaget og sender morseblink til den tyske jager: What ship? Tyskerne svarer: Ærlig og ridderlig som alltid. Svenska jager "Göteborg". Det ble godtatt - hvoretter den britiske jager straks etterpå blir senket.

På s. 118 avsluttes en skildring av slagskibenes "Schanhorst" og "Gneisenau" mot engelske slagkrysser "Renown" (alt-å 2 mot 1) Der står. Tross sitt langt overlegne artilleri, har den engelske slagkrysser ikke opnådd treffere. Det kunne naturligvis stå til troende hvis ikke en annen av bøkene til tyskernes forherligelse nemlig, Die Kriegsmarine erobert... ga en noen annen versjon til beste. På s. 45 i denne bok kan man få opplysning om de tyske tap. 2 offiserer, 4 underoffiserer og mannskaper er drept og 11 såret. Det er ikke så meget. 17 mann drept og såret er dog noe og viser verdien av Buschs utsagn.

La oss gå videre i Busch. Lengere ute i boken står skildringen av Narviks erobring, takket være oberst Sundlo. Her er meget trist for nordmennene å lese, men også meget som er mere enn trist, nemlig nedfig. Se f. eks. s. 150 etter at Sundlo som den tapre offiser han er har overgitt byen uten et skudd og således gjort ære på sjøguttene fra panserskibene: Beredvillig stiller den norske leirkommandant sleder og hester til disposisjon. Snart sleper tyskere og norske soldater på dypt nedsnedde veier til leiren..... "Norske soldater måtte hjelpe til, antagelig etter Sundlos ordre. Landsforederi, brudd på Haagerkonvensjonen også. Svinsk å høre for nordmenn. Men en gang kommer det en dag.

Men det var det tyske artilleri vi skulle høre om. På side 151 står det også at "Kanoner og antiluftskyss er kort etter er kort etter landingen stillet i beredskap..... Fikk de så ikke mer artilleri? Jo, etter at de to jagere var senket og en strøkt ødelagt den 10. april tar man skytset fra den siste og bruker i landkampene. Det hjelper også. På side 129 får man en hyggelig opplysning. På Elvegårdsmoen fikk tyskerne tak i norske uniformer. De tar de på seg..... Muligens var hensikten bare å beskytte seg mot kulden. I realiteten brukte de fiendens uniformer, beskyttet seg derved på en måte som svarer til den alltid ridderlige og ærlige kamp de har ført. Lesre av boken kan ikke undgå å tenke på det rasori den tyske presse kom i da Churchill under kampene på Kreta uttalte at de der hadde brukt New Zealandske uniformer. Tja, var det så rart å tro slikt som tyskerne setter på trykk? Av side 195 fremgår det at tyskerne også har fått antiluftskyts av 20 mm typen på land. Flere kanoner til troppene som kjempet uten hjelp av artilleri.

Ennå mer står de så å si hjelpeløse tropper til forføyning. På s. 193 står det bilde av et pansertog med kanoner som blir gjort klar på den del av banen som kan brukes. På s. 200 finnes opplysning om ialt 7 2cm.s antiluftskyts pluss et 3,7 cm.s Men artilleri hadde tyskerne ikke, nei. På s. 196 og 204 finner man opplysninger om op-

synsskibet "Senja" og et norsk vaktskip som ble tatt i bruk av tyskerne. De kommer i tillegg til jagerne når det gjelder forsvarsmuligheter. Ved flyangrep blir "Senja" truffet av en bombe og blir ubrukelig. Gudskjelov. På s. 207 bekreftes hva før er sagt om ubåter: "Deutsche U-boote sind eingelaufen." Det var altså flere av dem.

På s. 208 kommer en opplysning som belyser de tyske pap og som bekrefter det som tidligere er sagt i anledning av de engelske flymeldinger til England 7. april. Der står: "..... ammunisjonsdampren med efterskyninger (av amm.) er åpenbart akkurat som skibet med kanoner for kystbatteriene falt i engelskmennenes hender."

Vel, det er to skib tapp og samtidig et nytt bevis på at engelskmennene må ha skjont hva som var i gjære... derfor meldingen den 8. april om morgnen. En interessant opplysning hr. Busch! Den utfylles ytterligere ved beskjed om et tredje skib - (det kan dog være det ene av de to) "Rauhenfels" er blitt senket av den jager som kom ut Vestfjorden etter kampen den 10 april.

Sidene deretter er skildringer av kampene 13 april. De interesserte som skildringer, men bekrefter at tyskerne fikk med seg maskingeværer og våpen da de dro fra skibene og på land og at de altså ikke var "værgeløse skibbrudne" som overga seg. De var soldater i kamp og ble selvsagt skutt på. På s. 246 har vi atter en liten interessant prøve på tysk mentalitet hvis en da har senkningen av "Glowworm" i erindring. (Den ble senket av en krysser mens flere jagerer var med) Det er tyskerne på land som raser over at slagskibet "Warspite" skyter på de to beskadede jagere i Narviks havn. "Disse svin! Et slagskib og tre jagere mot disse to blikkbokser som ligger for anker!" Vel, man er altså svin når man skyter på tyske krigsskib som er underlegne. Kanskje man skulle stanse op å spørre om de ville låne ammunisjon? Hva skal man da si til de tyske angrep mot norske skip og norske soldater? Nei de var naturligvis ikke svin som beskjøt dem. De var uimotståelige helter og tyskere... På s. 261 får man atter en liten opplysning. Aldri har det visst hendt at tyskerne har vedstått seg nedskutte fly ved Narvik. Og dog, det må være noen. På denne side opplyses det at en del av jagerbesetningen kom iland i Hammes, deretter omsider ble bragt som fanger til et sted nordpå "sammen med tyske flyvere som var falt i fangenskap" Se, se, det må ha vært noen..

En liten opplysning må vi gi i tillegg tildet som før er sagt om damperne som ikke kom frem. På s. 136 fortelles det at en tankbåt med olje er blitt borte, hvorhen vet man ikke. Det blir transportskip nr. 3 eller 4, borte med matriell og mann og mus. Også en annen opplysning er av betydning, når man skal bedømme tyskernes kamp. På s. 186 til 88 fortelles det om det tyske handelsskib "Lippe" hvis kaptein fikk utlosset 6 store kanoner fra tre engelske handelsskib som lå i Narvik og som ble tatt av tyskerne (senere senket under kampene igjen.) og som senere (s. 188) deltok i forsvaret av Narvik. Det fremgår ellers at det gjorde de tyske ellers i havnen også. Altså i tillegg til hva før er sagt om artilleri: 6 store kanoner, og i tillegg til hva før er sagt om tyskere: tyske sivile deltok i krigshandlingene. Det er som bekjent forbudt hvis det er nordmenn det gjelder. Det er av verdi å få slike opplysninger av tyskerne selv.

Ovenfor er nevnt at det erobrede norske krigsskib "Senja" ble truffet av et engelsk fly og gjort kampudyktig. Det er i denne sammenheng av verdi å se på den tyske overkommandos melding: Flyangre-

net ble resultatløst. Det ble det altså ikke. Av de tyske meldinger er det videre å melde at først den 17. april blir det gjort bekjent at Kommandor Bonte er falt. Det blir ennå ikke sagt at alle 10 jagere er senket, bare at de er beskadiget, og ikke mere kampdyktige. I en melding den 18. blir det sagt at engelske jagere og kryssere løp inn i Narviks havn. Det er galt. Kryssere var ikke med, hvilket fremgår av Busch. Dette tas med som detalj for å vise hvor pålitelig de tyske meldinger er. I samme beretning blir det sagt at to tyske jagere etter kampen 10. apr. var så beskadiget at de dagen etter måtte opgis. De ble senket den 10.

Mer skal forløbig ikke sies om Narvik. Til avslutning dog dette: Når det snakkes om den tyske seier ved Narvik, så er dette galt. Tyskerne tapte ved Narvik. De ble trent bakover dag etter dag. De måtte ødelegge sin ammunisjon på retretten. De mistet skib og fly og folk og matriell og hadde bare noen få dager igjen av sin eksistens da kampen nordpå ble opgitt av engelskmennene og de andre tropper. Hvorfor? Fordi tyskerne seiret på Vestfronten. På Vestfronten seiret de ved Narvik tapte de Men av hensyn til en enda mer nødvendig kamp ble de engelske tropper dradd ut av kampene og bragt andre steder hen. Om det var riktig eller galt får historien dømme om. Men det står fst at tyskerne tross sine tallrike nye innsatte flysoldater - minst 1000 mann etter hva man kan dømme - daglig nærmet seg sin ende.

Og forhåpentlig nærmer de seg sin ende dag for dag enda. Spillet er blitt tidobbelt større siden juni ifjor. Når tyskerne bruker ordene "et samlet Europa" har de rett til det. For Europa er samlet idag.

I hat mot de tropper som med vold har trent seg inn om natten og brønt og drept i ridderlig, hørlig kamp.

Slutningsord om krig og politikk.

Disse bøkene som det her er gitt et utdrag av sier adskillig mer enn det som er gjengitt her. Men da det ikke gis nok trykkekopier til skikkelig bruk for tiden, må den virkelig nøyaktige gjennomgåelse av den tyske krigslitteratur fra Norge vente. Dog skal det til slutt gis noen sitater som sier litt om forholdene mere generelt.

La oss først se på en uttalelse i boken "Unser Kampf in Norwegen". I dens første kapittel skriver Karl Eck på side 20. Det norske folk har på sin regjerings befaling kjempet tappert og lojalt.

Uttalelsen er interessant som den viser hvorledes en forreder som Quisling som var offiser men som begikk høyforræderi og ble hjemme for å falle nordmennene selv i ryggen må bli betraktet av tyskerne som ikke helt er hildet i sitt syn. Også tyskerne betrakter ham som landsforreder, men de bruker ham. Han er nyttig, enda.

På s. 21 i samme kapittel står følgende. Samarbeidet med overkommiser Terboven og de tyske militærmyndighets års forvaltning er nå lojalt, å vente mere var ugjorlig.

Også dette er verd å merke seg. Nå forlanges det nemlig mer - og resultatet er at nå er vi ikke lojale. Og man har gitt landsforræderen sin belønning, den foreløbige. Også det har bestemt nordmennenes holdning.

Hr. Eck har tydeligvis forstått endel. Men det er en annen herre som ikke har forstått det plukk. Det er den før omtalte kontra-admiral Lützow, som med nodenstående sibat best kan presenteres

...vise enkelte tyskerne selv. Overtøst er nevnt at det er en norsk krigslitteratur som er et av de engelske fly og andre meldinger. Det er i denne sammenheng av verdi å se på den tyske overkommisjons melding: Flyvare-

...vise enkelte tyskerne selv. Overtøst er nevnt at det er en norsk krigslitteratur som er et av de engelske fly og andre meldinger. Det er i denne sammenheng av verdi å se på den tyske overkommisjons melding: Flyvare-

under overskriften

En gal mann.

Han skriver i sin før nevnte bok "Die heutige Seckriegsführung" Folge 2 - dette, som er ordrett oversatt: (s. 43)

Men enting d omper vår glede og tilfredshet over det store resultat, fordi vi er tyskere og ikke englendere, fordi vi ikke bare kjenner egennyttige motiver men er skredet til handling for den truede rett og for den angrepne uavhengighet til et værgeløst folk og for at ikke de skandinaviske land for Englands skyld

skulle bli krigsskueplassen: nemlig at Norge, miskjente den store politiske og sedelige sammenheng med England og lot seg forføre til motstand. Til motstand for Englands mål! Om intet annet dreier det seg. Det er fullstendig uanbragt å bruke det høye ord om Norges truede frihet om den tåpelige kamp som deretter delvis er blusset op. For hvorledes var det ellers å forklare at bare en del av Norges krigsmakt aktivt tok del i forsvaret (sammelnign med den andre idioten som er sitert tidligere.) mens en annen del u-virksom lot tingene gå sin gang, og en tredje del hilste den tyske ingripen med glede? Og hvorledes var det ellers å forklare at førende menn i det norske folk, deriblant den store Knut Hamsun advarende hevet sin stemme overfor den ulykkesom en forblendt statsledelse var beredt til å styrte sitt folk i? Tydelig nok har England avslørt sine sanne hensikter: krigens flammer skulle gripe hele Norden Etter mønster av den blodige spanske krig på Napoleons tid og den som nettop er forbi, skulle en grusom småkrig herje Nordens land og folk - som middel i den engelske krigsførsel mot Tyskland. Tror en at England ville kjempe for Norge s frihet Hvor skulle vel England noensinne ha befridd et folk og ikke knokket det eller holdt det i skammelig avhengighet? Har ikke England - idet det frivolt krenket Norges høyhetsrettigheter og brøt folkeretten, ikke tydelig nok vist hvorledes det leker med andres selvstendighet og rettigheter, rett og slutt etter sin egen lyst og nytte?

Hver dråpe norsk blod som er flytt kommer utelukkende på Englands skyldkonto. Ti de tåpelige norske sønner kjempet utelukkende for Englands maktbegjær og havesyke, aldri, absolutt aldri for sitt eget fedreland og frihet. Men Tysklands mål er så meget mere alle de svakeres frihet, og således også Norges. Og når tyskerne, i en av oss smertelig beklaget kamp, måtte yde sitt blod på norsk jordså fløt dette blod ikke bare for det tyske fedreland, men i like stor grad for Norge.

Til slutt et dikt.

Wenn tausende, einen Mann erschlagen
dass ist nicht Sieg, dass ist nicht Ehr,
und gesagt es wird in fernem Tagen
Gesiegt hat doch das deutsche Heer.

På norsk lydere de to første linjer slik:

Når tusen mann slår en mann ned
det er ikke seier eller ære.

Vel, la så tyskerne i sitt kjempeskryt over sine bedrifter i Norge få lov til å huske på dette verset. Tenk virkelig, Stor-Tyskland med 90 mil. klarte å slå oss her hjemme!
Men det sverger vi alle.

Det var bare i første omgang.